

רע"פ 4747/17 - אהרון צדיק נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 4747/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

אהרון צדיק

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בע"פ 28032-03-17, מיום 11.5.2017, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ד"ר רון שפירא - סג"נ; ב' טאובר; ו-ת' נאות פרי; ובקשה למינוי סניגור

המבקש:

בעצמו

בשם הסניגוריה הציבורית: עו"ד טל ענר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' הרכב השופטים: ד"ר ר' שפירא - סג"נ; ב' טאובר; ו-ת' נאות פרי), בע"פ 28032-03-17, מיום 11.5.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת הבכירה ר' לאופר חסון), בת"פ 48075-07-14, מיום 20.2.2017, ועל גזר הדין, מיום 1.3.2017.

בד בבד עם בקשת רשות הערעור, הגיש המבקש בקשה למינוי סניגור ציבורי, לצורך ייצוגו בהליך דנן.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). מכתב האישום עולה, כי ביום 5.7.2012, בשעה 09:20, הגיע המבקש אל לשכת התעסוקה בחוצות המפרץ, שם תקף את המתלון, אשר שימש כמאבטח במקום, בכך שהיכה אותו בפניו, באמצעות מכות אגרופ. זאת, על רקע בקשתו של המתלון מהמבקש, כי יפסיק ללכת אותו בפניו. כתוצאה ממעשיו של המבקש, כך נטען בכתב האישום, נגרמו למתלון חבלות בדמות פצע בפרק כף ידו השמאלית, ושריטה ואודם בלחיו הימנית.
3. בדיון שהתקיים בפני בית משפט השלום מסר המבקש את גרסתו, לפיה הוא טפח למתלון על שכמו, כמחווה של ידידות, ובתגובה הוא הותקף על ידי המתלון במהלומות אגרופ רבות. בהמשך לכך, טען המבקש, כי מתוך הגנה עצמית הוא הכה את המתלון, במכה בודדת, וכי המתלון אף איים לרצוח אותו. בפני בית משפט השלום העידו מטעם התביעה, המתלון, מאבטחים נוספים, ושוטרים שהיו בזירה. בנוסף, הגישה המשיבה סרטון ממצלמות האבטחה בזירת האירוע (להלן: הסרטון), בו תועדה ההתרחשות נשוא כתב האישום. מטעם ההגנה, העיד המבקש עצמו, והוגשו תמונות שנלקחו מתוך הסרטון האמור. בהכרעת דינו, מיום 20.2.2017, דחה בית משפט השלום את גרסתו של המבקש, בקובעו כי מהתשתית הראייתית שהונחה בפניו עולה, כי המבקש תקף את המתלון, כפי הנטען בכתב האישום. יחד עם זאת, קבע בית משפט השלום, כי לא הוכח ברף ההוכחה הנדרש, כי נגרמה למתלון "חבלה של ממש". לפיכך, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, חלף העבירה שיוחסה לו בכתב האישום. זאת, מכוח סמכותו של בית המשפט, לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.
4. ביום 1.3.2017, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום בעניינו של המבקש. בגזר הדין, ציין בית משפט השלום כשיקול לקולה את העובדה, כי כתב האישום בתיק דן הוגש בשיהוי של כשנתיים; וכי מועד מתן גזר הדין היה בחלוף כ-5 שנים מיום האירוע. עוד ציין בית משפט השלום, כי עברו הפלילי של המבקש נקי; וכי לטענתו של המבקש, לאחר האירועים המפורטים בכתב האישום, הוא הוכה על-ידי המאבטחים ונגרמו לו חבלות ונכות. בית משפט השלום הדגיש, בהקשר זה, כי לא הוכח קשר סיבתי בין תחלואיו של המבקש ונכותו, לבין האירוע שהתרחש לאחר שתקף המבקש את המתלון. לאור האמור, קבע בית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע המבקש, נע בין מאסר על תנאי לבין שנת מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. לבסוף, השית בית משפט השלום על המבקש חודש מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש את העבירה בה הורשע, למשך שנה; וכן חויב המבקש בחתימה על התחייבות בסך 1,500 ₪, בערבות עצמית, להימנע מביצוע העבירה בה הורשע, למשך שנה אחת.
5. המבקש סירב להשלים עם הכרעת דינו, וגזר דינו של בית משפט השלום, והגיש ערעור על שני אלו לבית המשפט המחוזי, הגם שבהודעת הערעור ובטיעונים שנשמעו בפני בית המשפט המחוזי, לא הייתה התייחסות בפועל לגזר הדין. בפסק דינו, מיום 11.5.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בציינו כי "עסקין בערעור עובדתי 'מובהק'". בית המשפט המחוזי קבע, כי הטענות שהעלה המבקש נגד ממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום אינן משכנעות, וכי חלקן אף "מקוממות", כגון הטענה כי בית משפט השלום לא צפה בסרטון מזירת האירוע. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי וציין, כי "מעבר קפדני על חומר הראיות מראה כי לא נפלה כל שגגה בהכרעת הדין", שכן מהסרטון עולה בבירור כי המבקש מושיט את ידו לעבר פניו של המתלון, כי המתלון הודף את המבקש, ואז תוקף המבקש את המתלון במכות אגרופ. בית המשפט המחוזי קבע בנוסף, כי השוואת עדותו של המתלון בבית המשפט עם הדברים שמסר במשטרה מעלה, כי גרסתו היתה עקבית, וכי דווקא גרסתו של המבקש, "מעוררת קשיים בלתי מבוטלים". בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע, כי טענתו של המבקש לפיה מהתמונות ניתן להסיק מסקנות אחרות

מהסרטון, "אינה מקובלת ואינה נכונה"; כי יש לדחות את טענתו של המבקש לפיה מעשיו נבעו מהצורך להגנה עצמית; וכי אין במסמכים הרפואיים שהגיש המבקש, כדי ללמד על קשר סיבתי בין האירוע לבין מצבו הרפואי. לבסוף, הבהיר בית המשפט המחוזי, אף שלא נטענו טענות בפועל לעניין זה, כי העונש שנגזר על המבקש היה מקל, וכי אין מקום להתערב בו.

הבקשה לרשות ערעור והבקשה למינוי סניגור

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, חוזר המבקש על טענותיו שהועלו בפני הערכאות הקודמות. כך, המבקש טוען, כי הוא טפח בידיות על שכמו של המתלונן, ובתגובה המתלונן הרביץ לו, תוך שהוא צורח כי יהרוג אותו. לאחר מכן, כך טוען המבקש, הצטרפו מספר מאבטחים נוספים למהומה, היכו אותו, והפילו אותו ארצה. עוד לטענתו של המבקש, המאבטחים "שיפצו את גרסאותיהם, כדי להתחמק מגזר דין". נטען בנוסף בבקשה, כי השופט בבית משפט השלום לא צפתה בסרטון האבטחה, ולא אפשרה למבקש להציג "מספר תמונות בתלת מימד"; כי "ההרשעה כולה מבוססת על שקרים"; ועוד כהנה וכהנה טענות שעניינן בממצאי עובדה ומהימנות שונים שנקבעו על ידי בית משפט השלום. לאור האמור, מתבקש בית משפט זה ליתן למבקש רשות ערעור, לדון בערעור לגופו, ולזכות את המבקש מהעבירה בה הורשע.

7. בהחלטתי מיום 12.6.2017, ביקשתי כי הסניגוריה הציבורית תודיע את עמדתה בנוגע לבקשתו של המבקש להיות מיוצג על ידי בהליך זה. בתגובתה לבקשה זו, ציינה הסניגוריה, כי המדיניות בה היא נוקטת אינה הגשת ערעורים ובקשות לרשות ערעור בשם לקוחותיה, באופן "אוטומטי", וכי "מינוי סניגור ציבורי לצורך הגשת בקשת רשות ערעור בפלילים בנסיבות בהן מדובר בהליך ב'גלגול שלישי' אינו נעשה כדבר שבשגרה" (רע"פ 8580/16 באיסה נ' מדינת ישראל (4.12.2016)). לפיכך, מסרה הסניגוריה בתגובתה, כי היא מותירה לשיקול דעתו של בית משפט זה, את סוגיית מינוי סניגור ציבורי למבקש בהליך דנן. בנסיבות האמורות, הגעתי לידי מסקנה כי אין מקום למנות סניגור ציבורי למבקש, לצורך ייצוגו בהליך זה.

דיון והכרעה

8. למקרא האמור בבקשה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. זאת, משום שאין הבקשה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא אינה חורגת, כהוא זה, מעניינו הפרטי של המבקש. לטעמי, אף אין מתעורר במקרה זה כל חשש מפני עיוות דין או חוסר צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 4880/17 קוסה נ' מדינת ישראל (21.6.2017); רע"פ 4550/17 נאור נ' עיריית הרצליה (20.6.2017); רע"פ 4062/17 אלקואעין נ' מדינת ישראל (19.6.2017)). מטעם זה בלבד, יש לדחות את הבקשה.

9. עוד אוסיף, כי כל טענותיו של המבקש במסגרת בקשת רשות הערעור שלפניי, משיגות, הלכה למעשה, על ממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על ידי הערכאות הקודמות. זאת, שעה שידוע, כי התערבותה של ערכאת ערעור בממצאים מעין אלו, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, תיעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקין ברשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 3958/17 אלימלך נ' מדינת ישראל (20.6.2017); רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). בנסיבות אלו, ונוכח התרשמותי כי הבקשה דנן מהווה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" מובהק לתוצאת הערעור, לאחר שטענותיו של המבקש

נדחו על ידי הערכאות הקודמות, לא מצאתי טעם להידרש פעם נוספת לטענותיו של המבקש לגופן.

10. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ז (21.6.2017).

ש ו פ ט
